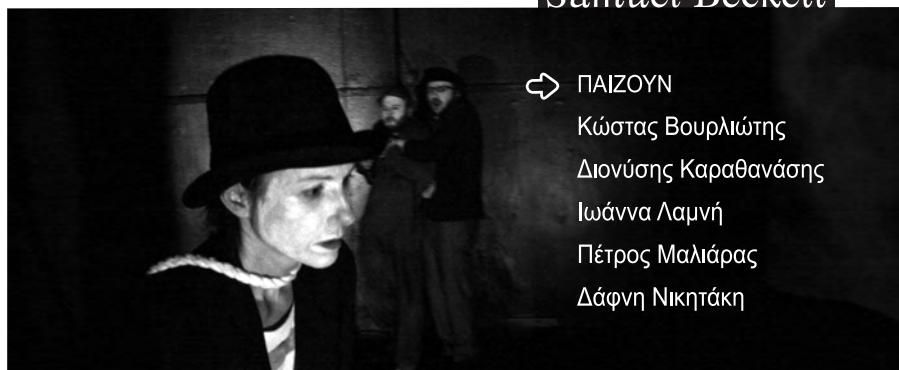

METAFRASIH	OLLON
SKHNOSEISIA	Stathis Mavropoulos
SKHNIKA-KOSTOUMIA	Olga Chatzilakou
PHOTISMOS	Petros Zibianos
BOHOS SKHNOSETHI XEIRISMOS KONSOULAS	Lidia Matatosi

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Art Minds, Γιάννης Γκουντάρας & Δάφνη Μουστακλίδου, E: info@artminds.gr, T: 6972294695

Ευχαριστούμε θερμά τους: Βασίλη Τζαφέρη, Γιώργο Μαυρόπουλο, Κώστα Γιαννέλο, Λίζα Ριζοπούλου, Βάλια Χατζηλακώβου, Βασίλη Τούση, Δημήτρη Ζάχο, Νίκο Τερζόγλου, Γιάννη Μόχλα, Μαρίεττα Πανιδου, Ελένη Κοτσώνα, Γιώργο Φράγκογλου, Βασιλεία Ποιμενίδου, Βάσω Γκατζήκη, Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης», καθώς και τα παιδιά του Κ.Θ.Ε.Θ. Κική, Νατάσα, Κωνσταντίνο, Περσεφόνη, Βασίλη, Ευαγγελία, που χωρίς τη βοιθεία τους δε θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε.

Κέντρο Θεατρικής Έρευνας Θεσσαλονίκης: Γ. Κωνσταντινίδη 15 και Μάντεως Τειρεσία, [περιοχή Δελφών με Παρασκευοπόύλου], Τηλ.: 2310 865904, 6932 814168.

Το ΚΘΕΘ μέχρι σήμερα έχει συνεργαστεί με την Πειραματική Σκηνή της "Τέχνης" (σταθερή συνεργασία), το σωματείο "Οι φίλοι του Ιδρύματος Μελίνα Μερκούρη", τα Δημήτρια του Δήμου Θεσσαλονίκης, το Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης, το Μουσικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης, το "Θέατρο των Αλλαγών", τις θεατρικές εταιρίες Anima Animal, Άρκτος και Reactor, την ομάδα τέχνης Oberon, τη γαλλική θεατρική ομάδα La Compagnie Theatre 3, την ομάδα χορού Ρήγη Οκλαδόν, τους χορογράφους Πόπη Σφήκα και Δημήτρη Σωτηρίου, την υψίφωνο Χαρούλα Γκλαζοπόύλου και τον πιανίστα Νίκο Ζαφαράνα, τους μουσικούς Κυριακή Κόντη και Θανάση Παύλου και τον Αχιλλέα Ψαλτόπουλο για τις βραδιές «το θέατρο στον κινηματογράφο».

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

π: panidou

- Πάμε να φύγουμε;

ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΚΘΕΘ, ΟΜΑΔΑ ΓΚΡΑΝ ΓΚΙΝΙΟΛ

- Δε μπορούμε.

- Γιατί; ◇

- Περιμένουμε
τον Γκοντό.

Περιμένοντας τον Γκοντό

Samuel Beckett

ΠΑ
ΣΑ
ΚΥ

9.00 μ.μ. ΕΝΑΡΞΗ: 20/09/2013

→ Είσαι στη Γη. Δεν υπάρχει θεραπεία γι' αυτό.

⇒ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο Γκοντό και πότε θα έρθει; Κι αν έρθει, τι θα μας προσφέρει; Θα μας σώσει; Ή μήπως τον περιμένουμε, γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς;

Ερωτηματικά αναπάντητα. Είναι εμφανές ότι στο *Περιμένοντας τον Γκοντό* ο Μπέκετ δε νοιάζεται τόσο για τον ίδιο τον Γκοντό, αλλά για το «*περιμένοντας*». Αναμονή και μόνο αναμονή για εκατομμύρια χρόνια σ' έναν κόσμο μάταιο. Σ' έναν εχθρικό κήπο της Εδέμ που μοιάζει περισσότερο με φυλακή, με τους έγκλειστους να μοιάζουν κουρασμένοι κλόουν, πλάι στο δέντρο της γνώσης χωρίς καρπούς και με το ερπετό ν' απουσιάζει.

Οι δύο άστεγοι αλήτες, ο Βλαντιμίρ κι ο Εστραγκόν, τον περιμένουν κάθε μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο μέρος κι αυτός, αντί να έρθει, στέλνει ένα τσιράκι του να τους ενημερώσει ότι δε θα έρθει σήμερα, αλλά οπωσδήποτε αύριο...

Προσπαθώ να θυμηθώ γιατί μου φέρνει στο μυαλό το τελείωμα «άλλης μια δημιουργικής μέρας», όπου, μετά από ατελείωτο ζάπινγκ σε κανάλια τηλεπώλησης, σεξοτηλεφώνων, ελοχίμ και νεφελίμ, με παίρνει τελικά ο ύπνος, μέχρι να ξυπνήσω πάλι, να πιώ καφέ πάλι και να ξεκινήσω την «επόμενη δημιουργική μέρα». Μάλλον κάτι θα έχει να κάνει με τη μνήμη...

Αφιερώνεται στο φίλο και δάσκαλο Νίκο Χουρμουζιάδη.

Τι γνωρίζω σχετικά με την ανθρώπινη μοίρα;

Θα μπορούσα να σας πω περισσότερα σχετικά με τα ραδίκια!

⇒ ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΠΕΚΕΤ (1906-1989)

Ιρλανδός θεατρικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος, ποιητής και δοκιμιογράφος, εγκατεστημένος από το 1938 στο Παρίσι. Η γνωριμία του με τον Τζέμις Τζόους τον επηρέασε στη λογοτεχνική του σταδιοδρομία. Πήρε μέρος στη γαλλική αντίσταση στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μετά το 1947, τα περισσότερα έργα του τα έγραψε στα γαλλικά. Αρχικά, έγινε γνωστός με πεζογραφικά έργα, όπως η τριλογία *Μολλόν*, *Ο Μαλόν πεθαίνει* και *Ο ακατονόμαστος*. Το 1953 ανέβηκε από τον Ροζέ Μπλεν στο Παρίσι το *Περιμένοντας τον Γκοντό*, αριστούργημα του θεάτρου του παραλόγου και σταθμός στην πορεία του Μπέκετ. Ακολούθησαν το *Τέλος του παιχνιδιού* (1957), τη *Τελευταία μαγνητοταινία του Κρατ* (1958) και οι *Ευτυχισμένες* μέρες (1961), έργα που δείχνουν την διαρκή απόπειρα του συγγραφέα για απομάκρυνση από το συμβατικό θέατρο. Αυτή η τάση είναι περισσότερο εμφανής στα ραδιοφωνικά του έργα (*Ολοι εκείνοι που πέφτουν, Στάχτες, Λόγια και μουσική, Κασκάντο*), αλλά και στα ιδιότυπα μονόπρακτά του, όπως η *Ανάσα* (διαρκεί περίπου 30 δευτερόλεπτα, αρχίζοντας με το κλάμα ενός νεογέννητου και τελειώνοντας με την τελευταία πνοή ενός ετοιμοθάνατου) και το *Όχι εγώ* (ένας χειμαρρώδης μονόλογος που τον ερμηνεύει το φωτισμένο στόμα μιας ηθοποιού). Το 1969, ο Μπέκετ τιμήθηκε με το Νόμπελ Λογοτεχνίας.

⇒ «Ο ΓΚΟΝΤΟ ΘΑ ΕΡΘΕΙ!»

Είναι στις ιδιαίτερα διατυπωμένες, αλλά και στις καθημερινά ισχύουσες αρχές και αντιλήψεις του Κέντρου Θεατρικής Έρευνας Θεσσαλονίκης (ΚΘΕΘ) η κουλούρα των συνεργασιών.

Σε μια χώρα πανικόβλητη, που αρνείται να διδαχτεί από τα λάθη της, με ένα κράτος σκληρό και θυμωμένο που οδηγεί τους πολίτες του στην προσφυγιά από τα όνειρά τους και σε μια πόλη σχεδόν καθηλωμένη από το δόγμα του «να ψωφήσει ο γάιδαρος του απέναντι» το να προσπαθείς να μάθεις να συνεργάζεσαι – πρώτα να μοιράζεσαι δηλαδή – είναι ίσως ένας από τους ελάχιστους τρόπους για να ξαναϋπάρξει λίγη ελπίδα και ένα χαμόγελο.

Έτσι όταν ο πατιός φίλος και συνεργάτης – από την Πειραματική σκηνή της *Τέχνης* – Στάθης Μαυρόπουλος και η νεοσύστατη θεατρική ομάδα *«Γκράν Γκινιόλ»* μας προτείναν να ανεβάσουν στο χώρο μας το *Περιμένοντας τον Γκοντό*, η απάντηση μας ήταν σχεδόν αυτονόητη.

Μπέκετ λοιπόν! Στο «υπογειάκι» μας; Ναι, γιατί όχι! Με τις όποιες δυνάμεις και δυνατότητες διαθέτουμε.

Με ένα συναρπαστικό έργο που χλευάζει κάθε βεβαιότητα και υπονομεύει κάθε δεδομένο. Με έναν συγγραφέα που, ακριβώς επειδή ανεβαίνει –και θα ανεβαίνει!– τόσο συχνά και από τόσο διαφορετικούς ανθρώπους, κατορθώνει να ξεγλιστρήσει από την άχαρη μοίρα των λεγόμενων κλασικών, να μετατραπεί δηλαδή σε μια ακόμη «ιερή χαλκομανία». Μιλάμε φυσικά για εκείνον τον συγγραφέα που όταν έμαθε οτι πήρε το βραβείο Νόμπελ ψιθύρισε «Τι καταστροφή!»

Μ' αυτές τις σκέψεις και με μια ανοιχτή αγκαλιά καλωσορίζουμε τους *«Γκράν Γκινιόλ»* στην Αίθουσα Μάντεως Τειρεσία.

Για το ΚΘΕΘ
Πέτρος Ζηβανός